

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 441/2014

03.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Б., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Б., адвоката А.М., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 9075/10 од 09.05.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1269/13 од 23.09.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а дана 03.06.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Б., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 9075/10 од 09.05.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1269/13 од 23.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 9075/10 од 09.05.2012. године окривљени С.Б. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ-а, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је окривљеном изречена условна осуда тако што је утврђена јединствена казна затвора у трајању од једне године и четири месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од четири године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1269/13 од 23.09.2013. године поводом жалбе браниоца окривљеног С.Б., а по службеној дужности преиначена је првостепена пресуда, у погледу одлуке о правној квалификацији дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што је другостепени суд кривично-правне радње окривљеног за које је првостепеном пресудом оглашен кривим под тачком 1 изреке пресуде правно квалификовао као кривично дело злоупотреба положаја

одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ-а за које му је утврдио казну затвора у трајању од једне године а за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ-а за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од шест месеци, па му је изрекао условну осуду тако што је утврдио једниствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца и истовремено одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од четири године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног С.Б., адвокат А.М. због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд донесе пресуду којом ће пресуду Првог основног суда у Београду у првом ставу а пресуду Апелационог суда у Београду у оспораваном делу, укинути у складу са одредбом члана 422. став 1. тачка 3. ЗКП-а, јер је „кривично дело за које се окривљени гони, застарело“.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, и сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, није их обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и уз примену члана 604. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 45/13), па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног С.Б. у захтеву за заштиту законитости истиче да готовински рачуни које је окривљени сам попуњавао или друга лица по његовом налогу и благајнички налози које је окривљени лично потписивао, наведени у тачки 1 изреке првостепене пресуде, представљају посебне радње извршења предметног кривичног дела којих има укупно 31, а да су у 29 случајева наведени рачуни који прате одговарајуће благајничке налоге, издати пре 23.09.2003. године, те да је само на два рачуна наведено да су издати у децембру 2003. године, које радње по својим обележјима не испуњавају објективни услов инкриминације из става 2. члана 234. КЗ-а, тако да је према наводима захтева, за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ-а, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења у смислу „члана 103. КЗ-а“.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног којима се у суштини побијају нижестепене пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, која

представља разлог због кога окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, неосновани.

Наиме, из изреке првостепене пресуде, тачка 1, произлази да је окривљени у периоду од краја 2002. и током 2003. године као одговорно лице искоришћавањем положаја прибавио себи и другима имовинску корист у износу од преко 450.000,00 динара на тај начин што је на основу готовинских рачуна разних предузећа који су таксативно означени у изреци пресуде, које је окривљени сам попуњавао или друга лица по његовом налогу, и бланко оверених и потписаних благајничких налога подизао готов новац који је трошио на плаћање радника и плаћање трошкова пословања предузећа.

Из наведеног чињеничног описа кривичног дела произлази да је радња извршења предметног кривичног дела јединствена и да се састоји од предузимања конкретно опредељених радњи извршења, односно поступака окривљеног у периоду од краја 2002. и током 2003. године, тако да попуњавање рачуна и потписивање благајничких налога од стране окривљеног представља само један од модалитета приликом извршења радње кривичног дела, а не самосталне и појединачне радње које улазе у састав предметног кривичног дела, а ово посебно када се има у виду да окривљени није оглашен кривим за продужено кривично дело из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ-а. Самим тим, застарелост кривичног гоњења рачуна се у односу на временски период извршења кривичног дела који је означен у изреци пресуде. У конкретном случају имајући у виду опредељено време извршења кривичног дела - од јуна 2002. године и током 2003. године до дана 30.12.2003. године према ком се и рачуна застарелост, као и казну прописану за кривично дело из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ-а - казна затвора у трајању од шест месеци до пет година, то би, сходно одредби члана 103. тачка 5. и члан 104. став 6. КЗ, апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног за наведено кривично дело наступила 30.12.2013. године. Из изнетог произлази да је другостепена пресуда од 23.09.2013. године донета пре наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења за наведено кривично дело, па се супротни наводи захтева браниоца којима се првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, оцењују неоснованим.

Надаље, Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом браниоца окривљеног правноснажна пресуда побија и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а указивањем да окривљени предузетим радњама није прибавио никакву корист ни себи ни другима и да се следствено томе у његовим радњама не стичу законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ, већ евентуално кривичног дела пореска утаја из члана 229. КЗ-а, односно да је суд у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применио закон који се не може применити.

Ово с`тога, јер из чињеница и околности наведених у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ-а за које је окривљени и оглашен кривим правноснажном пресудом, а не законска обележја кривичног дела

пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ-а како се то неосновано указује захтевом браниоца окривљеног, имајући у виду да је у изреци првостепене пресуде у чињеничном опису наведено да је окривљени искоришћавањем службеног положаја прибавио себи и другима имовинску корист, а не да је потпуно или делимично избегао плаћање пореза, доприноса или других прописаних дажбина, па је захтев браниоца окривљеног оцењен као неоснован и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, а ово тим пре када се има у виду разлог за подношење захтева који се тиче застарелости кривичног гоњења.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.